Ježto zákon žádnou výminku z tohoto předpisu nezná, jest lhostejno, k jakému účelu výnosu nadačního jmění dosud užíváno bylo.

Namítá-li stížnost, že nebyly požitky z nadace Nigrinovské nikdy do okresní školní pokladny odváděny a že pozbyla již tato pokladna nároku na ně promlčením, třeba oproti tomu na to poukázati, že škola mnichovohradišťská jest školou veřejnou a učitelé na ní ustanovení jsou veřejnými úředníky, že tudíž otázka, zdali jednomu z těchto učitelů následkem ustanovení jeho na této škole přísluší výnos nadace, jest otázkou práva veřejného, pro kteréž, pokud není o některých věcech výslovně jinak nařízeno, neplatí předpisy všeobecného zákona občanského o promlčení.

Jest tedy stížnost ve všech směrech bezdůvodná a slušelo ji proto zamítnouti.

Č. 242.

Vyživovací příspěvek: * Manžel musí míti k podání stížnosti na nejvyšší správní soud stran vyživovacího příspěvku za manželku její zvláštní plnou moc.

(Nález ze dne 21. listopadu 1919 č. 5284.)

Prejudikatura: nález č. 132 této Sbírky a j.

Věc: Emil Popper v Praze (adv. Dr. Julius Duschenes z Prahy) proti zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost se zamítá jako nepřípustná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zamítnuto bylo jako opožděné a tudíž nepřípustné odvolání manželky stěžovatelovy, jež podáno osobně u okresní vyživovací komise v Praze 1. srpna 1918 z jejího usnesení, doručeného manželce stěžovatelově 12. května 1918.

Nejvyšší správní soud uvážil o stížnosti podané manželem toto:

Jde o manželčin vyživovací příspěvek z příčiny povolání manžela, stížnost však jest podána povolaným manželem. Dlužno tedy nejprve rozhodnouti o otázce legitimace jeho k stížnosti.

Ve správním řízení o vyživovací příspěvky mohou dle čl. 2 zák. z 28. října 1918 č. 11 sb. z. a n. a § 6, odst. 3 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. povolaný i jiné určitě vymezené osoby nebo korporace přihlašovati nárok za oprávněné osoby.

Důsledkem toho tyto osoby nebo korporace musí dostati vyřízení svých žádostí a mají i právo uchopiti se v tomto správním řízení přípustných opravných prostředků. Avšak tento zvláštní, jen tomuto řízení vlastní a přizpůsobený předpis neplatí pro řízení před nejvyšším správním soudem o stížnosti do rozhodnutí v tomto správním řízení vydaného, poněvadž stížnost k nejvyššímu správnímu soudu jest jen mimořádný prostředek opravný.

Tento soud řídí se v otázce legitimace v prvé řadě předpisy zákona ze dne 2. listopadu 1918 čís. 3 sb. z. a n., pokud se týče ze dne 22. října 1875 čís. 36 ř. z. z r. 1876.

Dle § 5/1 žákona o správním soudě má nejvyšší správní soud postupovati, jen když se ho strana dovolávala. Stranou jest dle § 2/1 téhož zákona jen ten, kdo o sobě tvrdí, že jest ve svých právech zkrácen. Kdo jiný smí za tuto stranu stížnost podati, zejména smí-li tak učiniti manžel za manželku, o tom zákony ty předpisu nemají. Proto dlužno tuto otázku zodpověděti záporně, není-li jiných zákonů, jež by to připustily. Takových zákonů však není. Dle § 1238 ob. zák. obč. platí sice, pokud manželka neodporuje, domněnka, že svěřila svému muži jako zákonnému zástupci správu svého volného jmění. Avšak tato zastupitelská moc muže nesahá tak daleko, aby mohl za ni mocí toho práva zastupování předsevzíti právní jednání, k nimž jest dle § 1008 ob. zák. obč. zapotřebí zvláštní plné moci. K těmto právním jednáním náleží také zahájení sporu. Ježto podaná stížnost u nejvyššího správního soudu jest zahájením sporu, potřebuje k němu manžel takovéto plné moci.

Z těchto důvodů dospěl nejvyšší správní soud k názoru, že k podání stížnosti na nejvyšší správní soud stran vyživovacího příspěvku za manželku musí míti manžel zvláštní plnou moc její.

Ježto stěžovatel takovouto plnou moc nepředložil, bylo zamítnouti jeho stížnost jako nepřípustnou dle § 2 zák. o správním soudě.

Č. 243.

Zabírání bytů: * Dle § 6, č. 4 nař. o zabírání bytů z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. lze zabrati i součást bytu užívanou za skladiště, leč jenom tehdy, lze-li ji samostatně obývati nebo tak upraviti, aby mohla býti samostatně obývána.

(Nález ze dne 21. listopadu 1919 č. 5742.)

Věc: Adolf Buchmüller v Žamberku (adv. Dr. Václav Knop ze Žamberku) proti okresní správě politické v Žamberku o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vadnost řízení.

Důvody: Městský úřad v Žamberku zabral stěžovateli byt o jednom pokoji, a to dle udání obsaženého v odporu stěžovatelově proti rozhodnutí I. stolice podaném po ústním jednání a šetření na místě samém. Byt ten byl, jak ze spisů lze seznati, zabrán proto, že ho používá majitel domu za skladiště.

Proti tomu namítal stěžovatel ve svém odporu, že zabraného pokoje potřebuje, poněvadž v něm má uloženo zboží, pro které nemá jinde suché místnosti a jež nemůže ve svém malém krámě uložiti.

Místností touto musí procházeti do druhého pokoje, kterého pro sebe používá a zde má svůj nábytek.

Okresní správa politická nevyhověla odvolání stěžovatelovu, poněvadž zmíněný pokoj jest déle 4 neděl používán za skladiště, nesloužil tomuto účelu před 1. srpnem 1917, důsledkem čehož rozhodnutí v odpor vzaté odpovídalo předpisům nařízení z 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n.

Stížnost proti rozhodnutí k nejvyššímu správnímu soudu vznesená popírá správnost předpokladu žalovaným úřadem za základ rozhodnutí